

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Sacerdotum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Auriaz, quibus quamvis humana improbitas sit nunc usque adeo dedita, ut jam unusquisque supra etiam vires & censum, exquisitiores ubioresque epulas disquirat, ille tamen cibus divino primum effusus munere, sine fatu, sine semine productus, tam dulcis & gratus permanfit, ut etiam repletis dissentisque, voluptati atque usui sit, & avidius appetatur, primis denique mensis appositus, secundis minimè festidatur, atque ita simplex divinitatis opus humanam omnem exuperat indolentiam. Nostrum vero temporis h. l. l. u. o. n. e. s. i. t. u. m. i. n. s. t. i. t. u. t. u. m. j. e. j. u. n. i. i. f. a. c. r. o. s. a. n. c. t. u. m. a. d. p. i. e. t. a. t. e. m. n. i. h. i. l. f. a. c. e. r. e. a. r. b. i. t. r. a. n. t. u. r. t. o. t. q. u. e. j. a. m. v. o. l. u. m. i. n. i. b. u. s. i. n. s. a. n. c. t. o. s. m. o. r. e. s. i. n. v. e. d. i. t. n. o. s. t. r. a. m. h. a. n. c. v. i. v. e. n. d. i. t. e. m. p. e. r. a. n. t. i. a. m. n. i. h. i. l. *Helluones damnantur. Iejunii commentatio.*

ANTIQUA PROGENIES. CAP. III.

Quam verò apud Ægyptios nihil eo cibo antiquius haberetur, factum est ut si progeniem antiquam describere vellent, papyraceum fascem pingerent: tamen nobilitatis nullum inter ipsos discrimen habebatur, sed omnes pariter nobiles censebantur. Herbam vero illam magna veneratione susceptam in manus, quotiescumque diis supplicaturi essent prætendebant, quod è limo se quoque genitos profitebantur, atque una cum ipso caule se idemidem esse palustria propemodum animalia. Eoque spectare videbatur præclarum Romanorum institutum, qui multis in rebus, tum in ea præcipuè prudentes, cum hominem re bene gesta summis honoribus decorare instituisent, triumphales illos currus in tunica Jovis decernebant, idque sapientissimè caverant, ut ne supra modum insolerent à tergo esset qui *Hominem memento te esse*, idemidem succlamaret, ita Tertullianus. Sanè Plinius maximum esse dicit victoriæ signum, cum herba traditur, quia per eam se indicant esse de terra atrice, atque humatione cedere, quamvis Servius eo carmine Virgiliano,

Et vitæ comptos voluit prætere ramus.

Aliter ex Varronis Ætius dare herbam exponit. Sanè Virgilius terream & ipse progeniem hominum agnovit, Lactantio ita versum ejus referente: *Ene lib. 3.*

Terræ progenies duris caput extulit arvis,

quod in vulgatis exemplaribus habetur *Ferræ*, id quod nihil ad ea primordia, quæ Maro tangit. Tollenda tamen ex Lactantii codice verba sunt illa *procreata ex lapidibus*, quæ itidem ex Servii commentario, importune sunt eo translata. Sed ut ad Papyrus revertamur, vel ob eam, quam retulimus causam, vel ob humilem naturamque ortum, ut Diodorus ait, vel quod magis humidis quam siccis cibis victus humani constet alimenta, patrem sibi cum Papyro generationem existimabant. *Georg. lib. 1.*

SACERDOTIUM. CAP. IV.

Ipsos vero Sacerdotes suos hujus nobilitatis gratia papyraceis calceis insigniebant, neque eos iis ex ipsa quapiam materia contextos ferre licebat: usque adeo illa omnia evitabant, quæ vel minimam imperitatis suspicionem afferre possent. Hinc etiam apud Romanos nostros, hujus puritatis ergo, Flaminicis mortuæ per se peccudis corio calcos aut soleas ficti nefas habebatur, sed aut occisa alioqui ut illud Homericum, *ἴσθ' ἀμύχρον*, aut imolata, quoniam hæc macta essent, sua vero morte extincta omnia, vetus illa superstitio funesta esse decreverat. Atque etiam Alerter noster præcepit Apostolis suis ne calceamenta pedibus inducerent: quod ita interpretatur Adamantius, ut ipsorum pedes, quæ ad annunciandam felicissimæ viæ perpetuitatē properabant, omni carerent mortalitatis indicio. Nam & Moses cum exiret de terra Ægypti calceamenta ex mortuis pellibus induxerat, quibus veluti quadam mortalitate constrictus erat: cum vero cœpit per viam proficere, & ad montem Dei conscendere, ibique immortalibus ministrare mysteriis, tunc ei præcipitur, ut lora calceamenti solvat, quia

Uuuu 2

quia

Ad verbum à Plin. li. 13. ca. 11.

quia locus in quo consisteret, sanctus esset; hoc est, ut indicia mortalitatis, quæ in pelliceis calcibus designantur, abjiceret. Quantum vero ad papyracea Aegyptiorum calcementa pertinet, nominatim nihil aliud inde quaesitum autumant, quam puritatis argumentum, Nam eadem de causa papyra nostra indumenta ex lino Sacerdotibus imperavit, in quibus omnium fere gentium & nationum consensus fuit: & eo vestis genere Apollonius Tyaneus semper usus est, quoniam illa vestis purior & syncerior videtur, quam vestes ex lanarum aut vellerum pollutione contextæ. Papyrus autem non tantum calcibus conficiendis comoda, verum & ad multa utensilia vasorum aptissima; quoniam ad navigia texenda, velaq; & tegetes, nec non vestem stragulam, ad funes è libro conficiendos: & nulla denique herba sit, quæ tot & tam varijs modis humano consulat usui, & majores pluresque afferat utilitates.

DE FABAE. CAP. V.

Hæc & sequentia ex parvum. Ch. 1. cen. A faba abstinento.

Faba Aegyptiis instar venerandi numinis fuit, tantæ religionis, ut eam neq; ferrent, neq; comederent, quin etiam aspicere vererentur, quod Theon Grammaticus apud Plutarchum in Symposiaco positi facit enarrat, & alii pleriq; tradidere.

IMPROFANABILE NUMEN. CAP. VI.

Per eam velo coopertam improfanabile numen intelligi volebant: quamvis Herodotus vulgi opinionem secutus, id ea de causa factitari solitum dicat, quod impurum adeo legumen id existimarent, ut non tactu gustuve tantum, verum etiam visu profanum haberetur.

FUNUS LUCTUSVE. CAP. VII.

Pythagora opinio. D. Laertius in Pythagora.

Nam & apud Romanos fama inter funesta recensebatur, neq; Diabli fas erat eam tangere, neque quidem nominare, putabantq; omnino ad mortuos pertinere: nam & lemarallibus jaciebant larvis, & parentalibus adhibebatur sacrificiis: in flore enim ejus luctus quædam inesse licet videtur, ut Festus Pompejus attestatur: & quod ad parentalia pertinet, fabacium epulum in fune, alibus ad nostra usq; tempora perseverat. Sane Varro ea de causa Flaminem ait ea non velci, quod in ejus flore licet illæ luctus indices inveniantur. Aliorum fuit opinio, mortuorum animas in fabis habitare: inde Pythagoras cum percussores fugeret, & in arvum fabis constitum incidisset, qua curus edabatur exitus, si se in eam segetem immisisset, ab inimicis potius trucidari, quam fabas animarum conceptacula conculare maluit.

NEQUITIÆ FRÆNUM. CAP. VIII.

Sunt qui fabam eam velo coopertam nihil aliud sibi velle disputent quam amovendas à manibus oculisq; nostris omnes nequitie causas, ut castiorem agamus vitam: eosq; spectare Pythagoricum præceptum, ut à fabulo abstinemus, quam sententiam Empedocles ita pronunciat:

Δειλοί τῶν δευλοῦ κούρου ἀπό φαίτου ἰδιόθεν. Ad miseri à fabulo miseri seducti & dextras.

Faba pro infirmitate. D. Laertius de hoc nihil.

Cyammon vero, ut inquit Gellius, multi Fabam intelligi voluerunt, peritiores tamen pro testiculis accipiunt, quos ita aperte ac symbolicè Pythagoras appellavit: quia scilicet fabæ mollitudine sua, & ingenita quadam tumoris efficacia, humanæ genituræ vici suggerant, atque insuper facilitatæ sint corruptionis, & deniq; testiculis ipsis forma quam simillima. Idcirco Empedoclem versus illo noo à fabulo edendo, sed à rei Venereæ proluvio voluisse homines avertere, quibus velati animi cigæculis liberati, possimus ingenio expeditiorem navare operam.

NEGOTIA PUBLICA DECLINANDA. CAP. IX.

Hinc de avaritia pro hoc togam valent.

Sed enim Plutarchus commentario de Liberis instituendis, Aristotelem secutus, abstinendum esse hoc monet à tractandis Reipub. muneribus, quod in creandis magistratibus fabæ calculorū vice usui essent: quem morem plerq; adhuc civitates obtinent. Romani calculis usi videntur, utiq; ab his

